

ALMA Y PALABRA
**SAN JUAN
DE LA CRUZ**

Un espectacle íntim que toca l'ànima

**1 única setmana
del 6 a l'11
de febrer**

Dramatúrgia: **José Carlos Plaza**

Direcció: **Lluís Homar**

Intèrprets: **Lluís Homar i Adriana Ozores**

Música de **Frederic Mompou**

interpretada pel pianista **Emili Brugalla**

CNTC
2 3 / 2 4

FITXA

Autoria **San Juan de la Cruz**
Dramatúrgia **José Carlos Plaza**
Música **Frederic Mompou**
(selecció de peces de Música callada)
Direcció **Lluís Homar**

Intèrprets **Lluís Homar i Adriana Ozores**
Pianista **Emili Brugalla**

Espai escènic **José Helguera**
Vestuari **Gabriela Salaverri**
Il·luminació **Dani Checa**
Mestre de la paraula **Vicente Fuentes**

Caps tècnics del teatre
Segio Lobaco i Raúl Martínez

Màrqueting i comunicació **Teatre Romea**
Aplicacions gràfiques **Santi&Kco**

Primera representació al
Teatre Romea el 6 de febrer de 2024
Espectacle en **castellà**
Durada **60 minuts**

És una producció de
Compañía Nacional de Teatro Clásico (CNTC)

SINOPSI

Un viatge espiritual cap a la interiorització, cap a la trobada d'un mateix, del veritable jo.

La posada en escena dirigida per Lluís Homar ajunta tres disciplines artístiques: la poesia mística de San Juan de la Cruz, la música amb peces de la Música callada de Mompou o la pintura amb el quadre Crist crucificat de Velázquez. En paraules de Lluís Homar, «tres eines de llum meravelloses per a transitar del desassossec a l'assossec». El muntatge posa de manifest aquest camí que porta a la renúncia dels béns materials per a trobar-se amb un mateix i amb el transcendent. «San Juan ens parla de la renúncia que, encara que el nostre instint ens porti a voler tenir-lo tot, el Ser passa per desprendre's de tot; anar a contracorrent, no tenir, buidar-se de tot allò que aparentment ens dona confortabilitat i endinsar-se en un espai completament desconegut i que al descatalogar-nos de l'habitual ens posa en un camí de vertigen», segons afirma Lluís Homar.

En la interpretació, Adriana Ozores i Lluís Homar posen veu als versos del nostre gran poeta místic, acompanyats tots dos al piano per Emili Brugalla que interpreta una selecció de peces de la Música callada de Frederic Mompou. Adriana Ozores destaca que «m'encanta la poesia i m'encanta San Juan de la Cruz. Com ha de ser la bona poesia, és un poeta lliure que expressa els racons més profunds, foscos, incerts i inagafables de la seva ànima. Així, que d'alguna manera ens trobem amb tota aquesta part quan interpretem la poesia de San Juan o la música de Mompou. És una trobada de l'espectador amb tot això. I això és el que oferim al públic. És un transitar, fer-nos recordar o acostar-nos a aquesta transcendència que d'alguna manera tots en un moment toquem o anhelem tocar».

PARAULES DEL DIRECTOR

Per venir al que no t'agrada, has de passar per on no t'agradarà.

Aquests versos de San Juan són, diguem-ne, fàcils d'entendre, però no crec que siguin molt fàcils d'assumir o de portar a la pràctica. El món quotidià en què vivim i que hem construït entre totes ens convida constantment a pensar que podem accedir a tot, que podem triomfar, que podem tenir, que podem guanyar; no és fàcil, però és possible. Tenim dret a l'abundància. Però San Juan ens parla de la renúncia de l'Ésser, que passa per desprendre's de tot, encara que el nostre instint ens porti a voler tenir-ho tot; anar a contracorrent, no tenir, buidar-se de tot allò que aparentment ens doni confortabilitat i endinsar-se en un espai completament desconegut i que, al descatalogar-nos del que és habitual, ens posa en una sendera de vertigen.

Per fer aquest camí s'ha de ser, com San Juan, molt valent, construir o comprendre que el veritable sentit de les coses és un lloc diferent del que hauríem pogut imaginar i que, sens dubte, serà un lloc que «no ens agrada» i sobretot que per arribar-hi s'haurà d'«anar per on no ens agradarà». I això no es un concepte, és una crua realitat, si de veritat encarnem aquesta opció. Estarem molt soles al principi i segurament al llarg de tot el camí, però també, amb la mateixa intensitat i certesa, ens fa conscients que hi ha un Tot, o un Déu, que pot ser fora, però que és també dins de nosaltres. Una força desconeguda que ens ho ofereix tot per fer el viatge cap a una mateixa, el que desencadenarà el viatge veritable cap a l'altre, un Tot que està desitjós de fer aquest camí amb nosaltres.

Estimada en l'estimat transformada.

La pròpia església va ser implacable tancant-lo dos vegades a la presó, perquè San Juan no va tenir cap prevenció, sent ell mateix, de posar al descobert que l'església era també una apologia de poder i abundància.

Si ens atrevim de veritat a desemascarar la nostra societat, com va fer San Juan, sent fidels a nosaltres mateixes, al nostre Ser més íntim, potser deixarem de ser còmplices d'aquest despropòsit, mundial i particular, que entre totes hem construït.

San Juan de la Cruz, la "Música callada" de Mompou, el Crist de Velázquez, tres eines de llum meravelloses per transitar del desassossec a l'assossec.

Lluís Homar

PARAULES DEL DRAMATURG

Un viaje espiritual hacia la interiorización, hacia el encuentro de uno mismo, del verdadero yo.

Juan de Yepes -nunca el sentido de excepcionalidad del epíteto San Juan tuvo tanta identidad- partiendo de las raíces religiosas y sociales de su época y de las atroces circunstancias que formaron parte de su vida -el encarcelamiento por parte de sus propios hermanos carmelitas- sale con su “casa sosegada” y con “ansias inflamadas”, al encuentro de su “amado”, despojado del todo, para conseguir el Todo: la experiencia mística.

Utilizando la poesía, “único vehículo para comunicar los sentimientos”, nos envuelve y nos va mostrando una subida plena de sensualidad: belleza, color, olor..., imágenes que nos van llevando al estado de plenitud y goce que sólo un alma como la suya puede alcanzar.

Un “no sé qué”, decía él; “certidumbres inexplicables”, decía Paul Valéry.

José Carlos Plaza

LA COMPAÑÍA NACIONAL DE TEATRO CLÁSICO

La Compañía Nacional de Teatro Clásico és una unitat de producció de l'INAEM (Instituto Nacional de la Artes Escénicas y de la Música) que depèn del Ministerio de Cultura y Deporte.

Creada per Adolfo Marsillach el 1986, és la institució de referència en la recuperació, preservació, producció i difusió del patrimoni teatral anterior al segle XX, amb especial atenció al Segle d'Or i la prosòdia del vers clàssic.

Al llarg de la seva història la Compañía ha dut a terme més d'un centenar de produccions que han viatjat no només per tot l'Estat espanyol, sinó també per molts llocs d'Europa i Amèrica, consolidant-hi la voluntat de difusió del nostre patrimoni dramàtic.

Lluís Homar dirigeix la Compañía des del setembre del 2019. Anteriorment va ser dirigida per Adolfo Marsillach, Rafael Pérez Sierra, Andrés Amorós, José Luis Alonso de Santos, Eduardo Vasco i Helena Pimenta.

SAN JUAN DE LA CRUZ

Juan de Yepes nace en 1542. Su madre, Catalina Álvarez, morisca de origen mudéjar y pobre de solemnidad, se casó con Gonzalo de Yepes, hijo de ricos judíos conversos de Toledo, desheredado y arrojado de la casa familiar al unirse a Catalina, y muerto prematuramente dejándola en la más absoluta indigencia con tres hijos: Francisco, el mayor, Luis (segundo hijo, que falleció sin llegar al año por insuficiencia alimentaria) y nuestro Juan, el menor. Tejedora de oficio en casas de familias bienestantes, Catalina crió a sus hijos en el Barrio Nuevo de Fontiveros, zona extraordinariamente islamizada de La Moraña, provincia de Ávila. Hacia 1555 emigra primero a Arévalo, y luego a la gran urbe de Medina del Campo, donde también se asentó en un barrio de moriscos, tildados de «gentes sin calidad» por los cristianos viejos. Menudo e inquieto, con 15 años, Juan se esfuerza por ser aprendiz de carpintero, entallador, pintor y sastre. Termina trabajando como enfermero, limpiando las bubas de los sifilíticos del Hospital de la Concepción de Medina del Campo. Alfonso Álvarez de Toledo, jesuita que administra la institución, capta de inmediato las aptitudes del muchacho para el estudio y le ofrece descargarle de horas para que pueda formarse en gramáticas romance y latina, retórica y un poco de filosofía, en la escuela nocturna que acaban de abrir los jesuitas en la ciudad para gente sin posibles. Cumplidos los 21, Álvarez de Toledo, le ofreció el cargo de capellán del hospital para que un sueldo decoroso le permitiera dedicarse al estudio y mantener a su familia. Pero tenía que hacerse jesuita como condición previa e indispensable. Juan se niega y confiesa haber pedido ingreso en el convento carmelita de Santa Ana, aquí en Medina.

El prior de Santa Ana decide promocionar a Juan y lo envía a estudiar al Colegio de San Andrés de la Universidad de Salamanca, donde sigue cursos de letras, de filosofía escolástica y de teología. Allí descubre la Devotio moderna y asiste a la claudicación de Fray Luis de León.

En 1568 Juan regresa a Medina del Campo bajo el nombre de Fray Juan de Santo Matía para cantar su primera misa en latín, en el convento de frailes carmelitas de Santa Ana. Teresa de Cepeda y Ahumada, conocida como Teresa de Jesús, está en la ciudad para fundar su segundo convento reformado. De inmediato, surge la atracción entre ambos: Juan la admira como reformadora y escritora, ha leído el Libro de la vida y Camino de perfección. Teresa admira la formación universitaria de Juan que a ella le ha sido vedada por ser mujer. Pide a Juan que le acompañe en sus fundaciones, pues requiere instrucción teológica para ella y sus monjas, y conferir calado ideológico a su reforma. Juan accede y se convierte en su confesor. Cuando en 1572 Teresa es nombrada priora del convento de la Encarnación de Ávila, Juan de la Cruz resulta crucial para ganarse el afecto de las monjas, escindidas por las desigualdades, el hambre y el caos anímico.

El padre Maldonado, provincial de la Orden del Carmelo calzado, irrumpe en el convento de la Encarnación para prohibir el resultado de la votación, que ha vuelto a reelegir a Teresa como priora. Se produce una rebelión que concluye con el arresto de Teresa, a quien se prohíbe moverse del convento, y se encierra en prisión a Juan de la Cruz en el convento de las carmelitas de Toledo por negarse a retractarse de sus ideas.

Encerrado nueve meses en una letrina, se le incomunicó totalmente, le tiraban la comida para que la lamiera del suelo y no se le retiraban las heces. Tenía la espalda llagada por los azotes que le prodigaban para que se retractara y el hábito se le pudría pegado a la carne. Juan resistió experimentando en sí mismo su método, que cristaliza en sus Canciones de la esposa (llamadas más tarde Cántico espiritual, reelaboración de El cantar de los cantares, la gran obra de la poesía judía atribuida a Salomón). Aprovechando un descuido de su celador, la noche del 14 al 15 de agosto de 1578, se descolgó con una liana recosida con trozos de túnica y sábanas por el ventanuco y fue a refugiarse en el convento de las carmelitas descalzas toledanas, quienes le alimentaron y confortaron, antes de llamar a don Pedro González de Mendoza, poderoso canónigo amigo de la reforma teresiana, que le puso a salvo.

En septiembre de 1578 es nombrado prior del minúsculo convento del Calvario Daniel Sarasola de Baeza en Jaén, donde escribe En una noche oscura y empieza a idear sus obras en prosa. Entra en contacto con un mundo de espiritualidad disidente en torno a la figura de Juan de Ávila y funda el Colegio de los Descalzos en la Universidad de Baeza, del que es nombrado rector. Pero se niega a ser miembro del claustro, poniendo en práctica una norma que había aprendido de Fray Luis de León: abominar de la enseñanza como instrumento de poder.

Hacia mayo de 1582 entra en contacto con Ana de Jesús, joven priora del convento de San José Salvador de Beas, pequeña localidad de Jaén. Juan le presenta Canciones de la esposa, Subida al monte Carmelo y Noche oscura como textos de iniciación a la búsqueda de un itinerario espiritual individual. Ana le propone que experimente en libertad su método en ella y sus 18 monjas para afianzarlo.

En 1590, Niccolò Doria, padre general de la Orden del Carmelo, decide invertir la reforma teresiana y suprimir la libertad de las monjas para elegir confesor. Juan se opuso porque suponía la vulneración del pluralismo teológico del Carmelo femenino para someterlo al masculino, imponiendo la plegaria repetitiva en detrimento de la mental creativa. En el Capítulo General de la Orden, celebrado en Madrid en junio de 1591, Juan fue degradado de todos sus cargos, difamado de haber entrado en trato carnal con las monjas y confinado como fraile raso en el convento de La Peñuela en Jaén, en cuyo huerto se hirió con un azadón que le causaría gangrena por cuidados negligentes.

En septiembre de 1591 es trasladado al convento de San José de Úbeda, a causa de un persistente estado febril ligado a un proceso de supuración en una pierna. Dos días antes de morir, Juan tuvo energías para sacarse un legajo de cartas de debajo del colchón y quemarlas en la llama de una candela por si pudieran convertirse en piezas de acusación ante la Inquisición.

En su lecho de muerte citó un pasaje del Libro de Job, también herido como él «de una úlcera maligna desde la planta de los pies a la cabeza». Cuando advirtió que había llegado su hora pidió que cesaran los cantos del De profundis y Miserere, se incorporó, arregló las ropas de la cama como quien se dispone a recibir visita, y pidió que le leyeran El cantar de los cantares y degustar unos espárragos. Y tras decir «¡Oh, qué preciosas margaritas!», abandonó este mundo el 14 de diciembre de 1591.

Daniel Sarasola

JOSÉ CARLOS PLAZA

Dramaturg

Va estudiar interpretació i direcció amb William Layton, Miguel Narros i Rosalía Prado al TEM. Va ampliar els seus estudis a Nova York amb Stella Adler Sandford Meinsner (Neighbourhood Playhouse), Utta Hagen (H.B.), Geraldine Page (Real Stage) i Lee Strasberg. És fundador del TEI i amb William Layton i amb Miguel Narros del TEC. Ha estat director del Centro Dramático Nacional y de Escénica. Ha rebut els premis Nacional de Teatre de 1967, 1970 i 1987, Mayte i Fotogramas, entre d'altres.

Ha dirigit més de trenta òperes i sarsueles i més de mig centenar d'obres de teatre d'autors clàssics i contemporanis. Destaquen: *Proceso por la sombra de un burro* (F. Dürretmatt), *Terror y miseria* del Tercer Reich i *La resistible ascensión* de Arturo Ui (B. Brecht), *La sesión* (P. Población), *Hamlet*, *Noche de Reyes*, *El mercader de Venecia*, *Antonio y Cleopatra* (Shakespeare), *La historia de un soldado* (I. Stravinsky/Ramuz), *Los Justos* (A. Camus), *Súbitamente el último verano* i *La rosa tatuada* (T. Williams), *Cándido* (Voltaire), *Don Carlos* (F. Schiller), *Antes del desayuno* (O'Neill), *La voz humana* (J. Cocteau), *Las bicicletas son para el verano* (Fernán Gómez), *Eloísa está bajo un almendro* (Jardiel Poncela), *Carmen*, *Carmen* (Antonio Gala), *El jardín de los cerezos* (Chejov), *Comedias Bárbaras*, *Cara de Plata*, *Águila de blasón*, *Romance de lobos* i *Divinas palabras* (Valle-Inclán), *Orestíada Agamenón*, *Las Coéforas*, *Las Euménides* (Èsquil) *Crimen y Castigo* (Dostoievski), *Bodas de sangre*, *La casa de Bernarda Alba* i *Poema del cante jondo* (García Lorca), entre d'altres.

A la Compañía Nacional de Teatro Clásico ha dirigit *La venganza de Tamar* (Tirso de Molina) i més recentment *Auto de los inocentes* amb textos de diversos autors barrocs, muntatge en què també va realitzar la dramaturgia al costat de Pedro Villora.

FREDERIC MOMPOU

Compositor

Compositor i pianista, està considerat com el músic català més universal del nostre temps (Barcelona, 16 d'abril del 1893 - 30 de juny del 1987).

Va estudiar piano al Conservatori del Liceu de Barcelona. Un recital de Gabriel Fauré va despertar la seva vocació compositora.

Va viure dues vegades a París (1911-1914) i (1921-1944), però va tornar a Barcelona a causa de l'esclat de la Primera i Segona Guerra Mundial. A París, el seu mestre Ferdinand Motte-Lacroix el dona a conèixer internacionalment estrenant les seves obres amb gran èxit de crítica.

Mompou va compondre *Música callada* prenent com a vehicle d'expressió el conegut vers de Sant Joan de la Creu com a expressió del seu ideal estètic. Va afirmar: "Vull que la meva música callada, aquest nen acabat de néixer, ens approximi a una nova calor de vida i a l'expressió del cor humà, sempre la mateixa i sempre renovant".

LLUÍS HOMAR

Director i actor

Els seus inicis al teatre es remunten al 1974 quan va participar en el muntatge *Otel·lo*, sota la direcció d'Àngel Carmona, i un any després amb el grup de Teatre Escorpio a *Terra Baixa*, dirigida per Josep Montanyes, i *Quiriquibú*, dirigida per Fabià Puigserver i Guillem -Jordi Graells.

El 1976, juntament amb altres actors, va fundar la Societat Cooperativa del Teatre Lliure de Barcelona, on va treballar durant anys ininterrompudament (sent el seu director artístic entre 1992 i 1998) i participant en més de trenta espectacles.

En la mateixa dècada va començar a intervenir a la televisió, debutant poc temps després al cinema amb *La plaça del Diamant* (1982), una pel·lícula coprotagonitzada per Sílvia Munt.

A la gran pantalla Homar ha exercit molts papers, els més destacats són la seva participació a *La mala educació* (2004) i *Los abrazos rotos* (2009) de Pedro Almodóvar, *Los Borgia* d'Antonio Hernández i a la pel·lícula de ciència ficció *EVA* (2011), de Kike Maíllo. L'any 2006 va rebre el Premi Nacional de Catalunya per la seva interpretació a *L'home de teatre* i l'any 2015 el Max al millor actor pel monòleg *Terra Baixa*. Al llarg de la seva trajectòria ha treballat amb els directors Mario Camus, Vicent Aranda, Pilar Miró, Gerard Vera, Agustí Villaronga, Pau Freixas o Montxo Armendáriz.

A la televisió destaquen les seves intervencions a les sèries *Àngels* i *Sants* o *Motivos personales, 23-F: el día más difícil del rey* (2009), pel·lícula que rep el Premi Ondas a la millor minisèrie de televisió el 2009 i alhora rep el Premi de l'Acadèmia de Televisió al Millor Actor, *Hispania, la leyenda* i *Imperium, Gran Hotel* i *Bajo sospecha*.

En els darrers anys ha interpretat el monòleg *La nieta del señor Linh*, dirigit per Guy Cassiers i els muntatges *Cyrano de Bergerac*, dirigit per Pau Miró; *Ricard III* i *El professor Bernhardt*, dirigits per Xavier Albertí; i *Las brujas de Salem*, dirigit per Andrés Lima.

A més, ha dirigit obres d'autors clàssics i contemporanis: *Las Bodas de Fígaro* de Caron de Beaumarchais, *El arte de la comedia* de Eduardo de Filippo, *Paradero desconocido* de Kressmann Taylor, *Luces de Bohemia* de Valle-Inclán, *Hamlet* de William Shakespeare, *Zowie* de Sergi Pompermayer, *Los bandidos de Schiller*, *La historia de un soldado* de Stravinsky-Ramuz, *El tiempo y la habitación* de Botho Strauss, *El gorro de cascabeles* de Pirandello y *Pepita Jiménez* de Albéniz, entre d'altres.

A la seves labors interpretatives, de direcció, de gestió i de producció, s'hi suma la dedicació pedagògica. En els darrers anys ha impartit cursos i tallers d'interpretació a l'Escola Universitària ERAM de Girona, Escola Superior d'Art Dramàtic de Barcelona, Sala Beckett/Obrador Internacional de Dramatúrgia, Barcelona i La Bobina, Escola de Teatre de Barcelona.

Des de l'1 de setembre del 2019 és director de la Compañía Nacional de Teatro Clásico. Ha protagonitzat els muntatges *El príncipe constante*, de Calderón, amb direcció de Xavier Albertí, *Antonio y Cleopatra*, de Shakespeare, amb direcció de José Carlos Plaza. Ha dirigit *La comedia de maravillas*, de Ramón de la Cruz / Lluïsa Cunillé, y *Lo fingido verdadero* y *La discreta enamorada*, de Lope de Vega.

ADRIANA OZORES

Actriu

Nascuda a Madrid en una família d'actors, va començar de molt jove a treballar en teatre i cinema, incorporant-se més tard a la televisió i avui dia és una de les actrius més reconegudes del nostre país, amb una llarga trajectòria a tots els mitjans.

Entre els seus nombrosos treballs teatrals cal destacar els anys que va estar a la Compañía Nacional de Teatro Clásico, en que va treballar en funcions tan emblemàtiques com *La Celestina*, amb versió de Torrente Ballester i direcció d'Adolfo Marsillach, *El Misántropo*, *El médico de su honra*, *El vergonzoso en palacio*, dirigides per Adolfo Marsillach i *La verdad sospechosa*, dirigida per Pilar Miró.

Aquesta temporada ha realitzat per a la Compañía Nacional de Teatro Clásico la direcció escènica del muntatge *Troyanas*, de Sèneca.

Recentment ha participat en les funcions *Petit Pierre* i *Atchuuss!!!*, ambdues dirigides per Carles Alfaro, *La cantante calva* dirigida per Luis Luque i *Los hijos* dirigida per David Serrano.

En televisió va començar en sèries com *El jardín de Venus*, *Turno de oficio* i *Periodistas*, i més tard amb *Manolito Gafotas* o *Los hombres de Paco*. El 2010 va tenir un gran èxit amb la TV movie *La Duquesa*. En la darrera dècada ha protagonitzat sèries d'èxit com *Gran Hotel*, *Ràbia*, *Velvet* i *Velvet Colección*.

En cinema ha participat en més de trenta les pel·lícules que ha rodat amb directors com Pilar Miró (*El pájaro de la felicidad*), Carlos Saura (*Los zancos*), José Luis Borau (*Niño nadie*), Miguel Albadalejo (*Ataque verbal* i *Nacidas para sufrir*), Gracia Querejeta (*Cuando vuelvas a mi lado* i *Héctor*), Antonio Mercero (*La hora de los valientes*) o Imanol Uribe (*Plenilunio*). Els seus treballs més recents són *Cerca de tu casa* de Eduard Cortés, *Thi Mai* dirigida per Patricia Pereira i *Invisibles*, dirigida per Gracia Querejeta.

Va guanyar el Premi Goya a la millor actriu de repartiment per *La hora de los valientes*, el Premi Ondas de Cinema per *Plenilunio*, el premi del Círculo de Escritores Cinematográficos i el de la Unión de Actores per *Héctor*, el del Festival de Montreal per *Heroína*, el de la Unión de Actores de Televisión y Premio Iris per *Gran Hotel*, el José Estruch per *Atchuuss!!!*, el Corral de Comedias de Almagro per la seva trajectòria i el Premio Teatro de Rojas de Toledo per *La cantante calva*.

EMILI BRUGALLA

Pianista i actor

Inicia els seus estudis musicals al Conservatori del Liceu, on es va diplomiar en Piano i Música de Cambra. Posteriorment es va decantar per la música contemporània i va ampliar la seva formació en composició i tècniques electroacústiques a la Fundació Phonos de Barcelona, així com en piano contemporani amb Eulàlia Solé i, més tard, a París, amb Claude Helffer. També va rebre els consells d'Eulàlia Solé, Bruno Canino, Maria Curcio i Maria João Pires.

El 1982 va rebre el Primer Premi al Concurs de Joves Intèrprets que atorga Juventuts Musicals de Catalunya, institució que dos anys més tard el va becar per perfeccionar-se sota la tutela de Maria Curcio. Aquest premi se suma a d'altres guardons destacats que ha rebut, com ara el Premi especial al Millor intèrpret de Música Catalana Actual concedit per l'Associació Catalana de Compositors. De la mateixa manera, ha actuat a nombrosos festivals com els de Granada, Peralada, Torroella de Montgrí, Santander, Pau Casals, Quinzena Musical de Sant Sebastià o la temporada 1996 de l'Auditori Nacional de Madrid.

Ja sigui com a solista o com a membre de grups de cambra, ha actuat a les sales més importants d'Espanya, i també a diferents ciutats d'Europa i al Brasil, Centreamèrica i l'Orient Mitjà. Així, ha col·laborat amb l'Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra i amb l'Orquestra Simfònica del Vallès a l'enregistrament inèdit de les Variacions per a piano i orquestra de Joaquín Sierra, editada per NAXOS, disc que s'afegeix a una discografia que inclou també obres del repertori català del segle XX per a piano sol (Etnos), la integral de Danses Espanyoles, la Música Callada de Mompou i altres obres d'Enric Granados, Johannes Brahms i Joan Guinjoan.

Cal destacar també que és membre del Trio Kandinsky des de la seva fundació el 1998, juntament amb Corrado Bolsi i Amparo Lacruz. (Fundació Conservatori del Liceu).

VICENTE FUENTES

Veu i paraula

Doctor per la Universitat d'Alcalá en Teoria, Història i Pràctica del Teatre i Catedràtic Emèrit de Veu i Llenguatge de la Resad. Ha traduït i adaptat al castellà dos llibres de la mestra Cicely Berri: La voz y el actor i Texto en acción.

El 2013 va fundar Fuentes de la Voz, un centre de formació de la veu, la paraula i el vers. Part de la seva activitat teatral està lligada al Teatro de la Abadía i a la Compañía Nao d'amores. Imparteix cursos a diferents universitats europees i festivals de teatre com Avinyó, Edimburg, Almagro i Bogotà.

A la Compañía Nacional de Teatro Clásico col·labora com a assessor de vers en els muntatges dels darrers vint anys, on també forma part del laboratori per a la formació d'actors de la Joven Compañía Nacional de Teatro Clásico.

JOSÉ HELGUERA

Espai escènic

Ha cursat els seus estudis al Centre de Tecnologia de l'Espectacle i a City of Westminster College. Ha realitzat treballs d'escenografia i il·luminació des del 1987, tasques que ha compaginat amb les de direcció tècnica i de producció d'espais i esdeveniments, com Teatro Central Sevilla, Capital Cultural Europea 2002 Salamanca, Festival Internacional de Santander i Expo92, entre d'altres. Va treballar durant anys com a adjunt a la direcció tècnica de la Compañía Nacional de Teatro Clásico.

DANI CHECA

Il·luminació

Durant anys va ser coordinador tècnic de la Escuela Superior de Canto de Madrid (ESCM), on va participar en dissenys d'il·luminació com el muntatge de sarsuela *La chulapona*. Posteriorment va col·laborar a *This thing of darkness*, dirigit per Diego Carvajal. Ha realitzat la il·luminació del muntatge *Ternura y palabra* de Lluna de Miguel, una producció de la Compañía Nacional de Teatro Clásico estrenada a la Sala Tirso de Molina el desembre de 2021.

Actualment és tècnic d'il·luminació del Teatro Español de Madrid.

GABRIELA SALAVERRI

Vestuari

Ha dissenyat el vestuari de diversos muntatges teatrals, entre els quals destaquen *Los Gondra* (Centro Dramático Nacional), *La hermosa Jarifa* (Festival de Almagro), *El loco de los balcones* i *La última sesión de Freud* (Teatro Español) i *Emma* (Teatro Arriaga). Además, ha participado en las producciones líricas *Rigoletto*, *Zaide*, *Così fan tutte*, *La favorita*, *El rapto en el Serrallo*, *Elektra*, *La Flauta mágica*, *La Traviata* i *Andrea Chenier*, a les sarsueles *Luisa Fernanda*, *El barberillo de Lavapiés*, *Goyescas* i *La corte de faraón*, entre d'altres; i als musicals *El hombre de la Mancha*, *My Fair Lady*, *Sonrisas y lágrimas* i *Golfus de Roma*.

Recentment ha creat el vestidor per a *La bohème* a la Den Jysque Opera, (Dinamarca), l'òpera infantil *Brundibar* (Teatro Real), la sarsuela barroca *Iphigenia a Tracia* (Teatro de la Zarzuela), la sarsuela *Luisa Fernanda* al Staatstheater Nordhausen i el ballet *El Sombrero de tres picos* per a l'Òpera de Kíev.

A la Compañía Nacional de Teatro Clásico ha signat el vestuari dels muntatges *La dama duende* de Calderón de la Barca i d'*El castigo sin venganza* de Lope de Vega, ambdós dirigits per Helena Pimenta.

Empreses patrocinadores

Amb la col·laboració de

Institucions

Finançat per

ENTRADES

TEATREGOYA.CAT

GRUPS

PROMENTRADA.COM

Informació general

ALMA Y PALABRA
SAN JUAN DE LA CRUZ

A partir del 6 de febrer de 2024

Horaris

Dimarts a dissabte 20 h

Diumenges 17.30 h

Preus

A partir de 19 € (consulteu descomptes especials)

Venda d'entrades

Taquilla Teatre Romea - www.teatreromea.cat

Preus especials per a grups a Promentrada

www.promentrada.com

T. 93 309 70 04

Contacte de premsa

Xavi Lleyda, Anna Pérez i Marcel Clement

93 309 75 38 - premsa@focus.cat

Material de premsa a focus.cat/teatre/#premsa

Molt més a

Comparteix la teva experiència
amb el hashtag **#AlmaYPalabra**
i etiqueta **@Teatre_Romea**

informació
general